

[Socialministeren]

muligheder for at effektivisere, og en nærmere vurdering må derfor afvente resultaterne af det ovenfor omtalte udvalgsarbejde.

I bistandsloven foreslås endvidere indført en bestemmelse om, at anke til et amtsankenævn skal ske inden 4 uger. Denne bestemmelse har først og fremmest betydning ved, at kommunerne og amtsankenævnene ikke som nu kan komme ud for at skulle behandle sager, som kan være temmelig gamle. Samtidig opnås større harmoni mellem bestemmelserne om ankefrister i de sociale love.

Da amtsankenævnene efter forslaget normalt bliver eneste klageinstans i en række sager, er det skønnet nødvendigt at styrke amtsankenævnene. Det foreslås derfor, at antallet af medlemmer ud over formanden forøges fra 2 til 3 personer, hvoraf en skal have bestået juridisk, statsvidenskabelig eller økonomisk eksamen eller anden dermed ligestillet eksamen. Dette uddannelseskrav svarer til de krav, der stilles til chefen for ankestyrelsen og ankecheferne. Amtsankenævnet vil herefter bestå af 4 medlemmer, og det foreslås, at afgørelse i nævnet træffes efter stemmeflerhed, og såfremt stemmerne står lige, skal formandens stemme være udslagsgivende.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt kan henvise til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

**1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 15:**

*Forespørgsel til energiministeren [om den fremtidige energiforsyning].*

Af Maisted (FP).

(Forespørgslen anmeldt 21/1 83).

**Formanden:**

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

**2) Første behandling af lovforslag nr. L 103:**

*Forslag til lov om Dansk Olie & Naturgas A/S m.v.*

(Fremsat 14/1 83).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling*

**Poul Nielson (S):**

Dette er en sag med en vis forhistorie. Vi forhandlede som regering sidste forår med partierne det radikale venstre og kristeligt folkeparti om en generel lovgivning om styringen af D.O.N.G. og en forstærket parlamentarisk indsigt. Vi var enige om hovedprincipperne og endda så enige, at det udadtil i pressen blevet slået fast, at det var noget, de tre partier godt kunne finde ud af.

Men vi nåede det ikke, og den daværende regering bebudede så, at man i oktober ville komme med et forslag. De daværende egentlige oppositionspartier var ikke med i de drøftelser, men havde et andet forslag liggende, og det gik ud på at omdanne D.O.N.G. til en § 2-virksomhed, til meget klart og strikte at afgrænse, hvad selskabet må og ikke må, altså noget, der på mange måder afviger meget, meget stærkt fra det, regeringen nu har lagt frem, og som jo på overfladen arbejder ud fra en normal selskabskonstruktion.

Alle disse diskussioner om lovgivningen er imidlertid ikke det egentlig afgørende i sagen. Bag ved diskussionen ligger jo, at der er uenighed mellem partier i folketinget om, hvad et fællesejet offentligt foretagende skal, og hvad det ikke skal. Det er deraf, vi har den løbende diskussion, mere end af fraværet af en lov, uanset om man laver den på den ene eller den anden måde. Vi har altså accepteret, at der er et forholdsvis bredt ønske om en lovgivning, men det, regeringen har lagt frem, mener vi ikke kan bruges.

Vi synes, at det afgørende i den borgerlige stillingtagen sådan set er, at man er negativ over for en indsats organiseret af fællesskabet på et normalt forretningsmæssigt grundlag. Man ønsker ikke at bruge samme organisationsform, fleksibelt og kommercielt orienteret, som når erhvervslivet i øvrigt gør ting og sager.

I stedet for det, man har talt om som en privatisering, er det, man laver, i virkeligheden en statscentralisering.